

התורה והמצוות

בס"ד גליון לוי פרשת בהעלותך ה'תשע"ט

גליון שבועי להניחי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רבינו "ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשרני קרבתיך

~ הדלקת המנורה - הדלקת השכל ~

והאור החיים מבאר שבהטבת המנורה, צריך להסיר את הנרות בכל יום ולהחזירם, וכיון שהמנורה פסולה בלי הנרות, נמצא שבכל יום הוא מכשיר את המנורה מחדש, ואם כן הוא עושה 'חינוך' בכל יום.

ונומה שהתחדש בפרשה זו, הם כמה דברים. א. 'בהעלותך' עד שתהא שלחבת עולה מאליה. ב. 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות'. והרמב"ן מבאר שהתחדש גם כן שמעכב 'מנורה' ו'מקשה'.

ב. **פני המנורה:** באור החיים מבואר, על פי דברי חז"ל (שבת כג) על ענין המנורה: 'זכי לאורה הוא צריך, והלא כל ארבעים שנה שהלכו במדבר לא הלכו אלא לאורו, אלא עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל, והעדות היא על ידי נר מערבי שדולק בכל יום כל היום. וכיון שכל התכלית של המנורה היא העדות הזאת - צריך שכל הנרות יאירו אל הנר הזה, להראות בפירוש שכל עניינים אינו 'לאורה' אלא 'לעדות'.

ובדרך רמז מבאר ש'פני המנורה' רמזו לישראל, ו'שבעת הנרות' רמזו לשבעים אומות, וכולם מכוונים לישראל, וצריכים לשמשם. ולעתיד לבוא יתבטלו לגמרי.

ג. **זיעש כן אהרן:** בדברי רש"י מבואר 'מלמד שלא שינה', וזה תמוה וכי יעלה על הדעת שישנה. והרמב"ן מבאר שאהרן הכהן השתדל לעשות מצוה זו בעצמה ולא ליתנה לאחרים, אף שכשרה בכל כהן, וזאת משום שהיא 'רומזת לדבר עליון וסוד נשגב' (ולא באר מהו הסוד).

והאור החיים הקדוש באר לפי דרכו שהיה כאן ציווי מיוחד לעשותו באופן שמפרק המנורה ובונה אותה מחדש, ועל זה יש הדגשה שעשה כן. ובשם הקדושת לוי ידוע, שמרוב התלהבות היה יכול לשפוך השמן וכדומה, והעיד הכתוב שעל אף גודל ההתלהבות - עשה הכל כשורה.

ביאור הפנימיות

בדברי הרמב"ן האמורים, מבואר שהמנורה 'רומזת לדבר עליון וסוד נשגב'. ופנימיות העניין מבואר בליקוטי מוהר"ן (סימן כא), שהמנורה וכל פרטיה, רומזת לשכל אלקי שעלינו לזכות להשיג, ועל פי פרטי המנורה יתבאר איך זוכים לזה, וכדלהלן.

אחור וקדם

השכל של אדם דולק כמו נר. כמו שהאש היא דבר רוחני ומופשט, ובכל זאת אינה יכול לדלוק אלא על ידי שמן ופתילה גשמיים; כך השכל הוא כח רוחני ומופשט, אבל אינו יכול 'לדלוך' אלא על ידי השמן והפתילה, שהם הגוף והשמנים שבו וולכן כשאדם רעב (שהגוף-הפתילה הלשה) ובעיקר כשהוא צמא (שאז אין מספיק שמן) - קשה לו להשוב.

פרשת בהעלותך היא הפרשה השלישית בסדר במדבר, והיא נחלקת לשלשה ספרים. החלק הראשון הוא המשך לפרשת במדבר ופרשת נשא, שממשיך לבאר עניין הלויים, הדגלים והמסעות. החלק השני הוא פרשת זיהי כנסוע הארון' שנחשב לחומש בפני עצמו, והחלק השלישי מתחיל לספר את הנסיונות שהיו וממשיך בזה בפרשיות הבאות.

אמנם בתחילת הפרשה - יש פרשיה שעומדת בפני עצמה, ולכאורה אינה שייכת כלל לסדר הדברים, והיא פרשת 'בהעלותך את הנרות', שעוסקת בציווי הדלקת המנורה בבית המקדש. ולכאורה אינה שייכת לכאן ואדרבה, מפסיקה באמצע העניין.

עניין זה כבר נכתב בתורה שני פעמים - בפרשת תרומה ונהעלה את נרותיה, והאיר על עבר פניה, ובפרשת תצוה ויקחו אליך שמן זית זך, וכל הפרשה. וכאן יש כמה פרטים שהתחדשו וכדלהלן, אבל צריך להבין מפני מה נכתב כאן, ומתוך כך נלמד יסודות נפלאים לעבודת ה'.

התמיהות בפרשה

א. 'בהעלותך את הנרות' - מפני מה נכתבה כאן פרשה זו, אחר שכבר נכתבה בפרשת תרומה ופרשת תצוה. ומדוע נכתבה כאן באמצע סדר הנוכת המשכן ועבודת הלויים.

ב. 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' - מהו פני המנורה, ומדוע צריך שיאיר באופן הזה. כמו כן, לכאורה מאירים רק 'ששת הנרות' אל מול פני המנורה ולא 'שבעת הנרות'.

ג. 'זיעש כן אהרן' - מפני מה צריך לציין זאת, וכי יעלה על הדעת שלא עשה כן.

ד. מפני מה צריך לציין שהמנורה הייתה עשויה מקשה זהב.

ביאור הפשט

א. **פרשת המנורה:** בדברי רש"י מבואר (מדברי חז"ל) שכשראה אהרן הנוכת המזבה, הלשה דעתו שלא היה לו חלק בזה. אמר לו משה שלך גדולה משלהם שאתה מטיב ומעלה את הנרות.

והרמב"ן תמה, איזה הלישות הדעת היה לו, והרי אהרן יש לו עבודת הקטורת, מנחת הבית, עבודת יום הכיפורים, והוא 'קדוש ה' עומד בהיכלו לשרתו ולכרך בשמו, ושבתו כלו משרתי אלוקינו, והוא בעצמו הקריב את קרבנות הנשיאים.

וביאר הרמב"ן, שחלישות הדעת היתה על שלא היה לו חלק ב'חנוכה' של המזבה, ועל זה אמר לו שיש לו חלק ב'חנוכה' אחרת - והוא גם חנוכה שהיה על ידי המנורה. ומה שאמר לו 'שלך גדולה משלהם' הוא משום שחנוכה זו היא לדורות, גם בזמן שאין בית המקדש קיים.

על אדם הראשון נאמר 'אחור וקדם צרתני', ובפשטות הכוונה שברא בו שני פרצופים מפנים ומאחור – שלו ושל הוה. אבל בפנימיות הכוונה היא שיש בו שני מיני שכל; אחד מכונה בשם 'אחור' והשני מכונה בשם 'קדם'.

שכל 'אחור' – הוא השכל המוכר והרגיל. שבו אדם לומד דבר בצורה מסודרת שלב אחר שלב, תחילה את האותיות, אחר כך את הנקודות, קריאת מילים, הבנת הכתוב, וכך ידיעה אחר ידיעה, עד שהשכל שלו נבנה. השכל הזה הוא קר ויבש – כי הוא קולט נתונים, ואוגר אותם במוח כמו מחסן. ואין לזה בהכרח השפעה ישירה על חייו.

שכל 'קדם' – הוא שפע אלוקי, דהיינו הארה שמגיעה 'מלמעלה' – לא על ידי לימוד מסודר והבנה עקבית, אלא שמאיר פתאום במוחו של אדם כמו ברק, שמציף אותו באור ותופס אותו. והשכל הזה אינו ידיעה בעלמא, אלא ידיעה מהותית שמבעירה את הלב ותוספת אותו.

ביטול הבחירה

עיקר האדם הוא שכל 'הקדם'. כי כל הידיעות שאדם לומד ויודע – עדיין הם אינם הוא בעצמו. וכפי שידוע על אריסטו ימ"ש, שתפסו אותו במעשה מגונה, וכשהתפלאו אמר 'כעת אני לא אריסטו'. ומעשים שככל יום, שיכול אדם לתת הרצאה על נושא מסוים, כשהוא בעצמו לא מקיים את דבריו עצמו [כמו לדבר על סכנת עישון, תוך כדי עישון]. וכל זה משום שהשכל של אדם – מנותק ממנו ואיננו חלק מעצמיותו. ורק שכל 'קדם' – דהיינו אור 'שתופס' אותו, הוא זה שהופך להיות הוא בעצמו.

המבחן של זה הוא 'ביטול הבחירה'. כלומר, למרות שבעצם יש בחירה לכל אדם על כל דבר שבעולם, לטוב או לרע ה"ו – למעשה ברוב הדברים אין באמת בחירה, כי רוב הדברים הם 'מחויב' לבחירה, לטוב או למוטב. ולמשל, לרוב שומרי תורה ומצוות אין בחירה אם לחלל שבת במודי, נמצא שלגבי זה יש 'ביטול הבחירה'.

ביטול הבחירה היא תוצאה של 'שכל קדם'. כי כל ידיעה שתופסת את האדם, והופכת להיות חלק ממנו – הוא לא יכול לעשות אחרת מכך. ונקודה זו – היא ההגדרה היחידה לדרגה של אדם. מה שמבדיל בין אדם שפל שבשפלים – לבין הצדיק הגדול ביותר, היא רק נקודה זו – כמה 'שכל קדם' יש לו, דהיינו כמה ביטול הבחירה יש לו. עד שאצל משה רבינו – לא היה בחירה על שום דבר, רק על דברים שלא שמע בפירוש, והיה צריך להכריע מעצמו מה רצון ה' (ראה ליקוטי מוהר"ן סימן קצ).

שבעת הנרות

השאלה היא איך זוכים להגיע ל'שכל קדם'. בשלמא 'שכל אחור' – הוא דבר שכל אחד יכול; פשוט לפתוח ספר ולהתחיל ללמוד, ידיעה אחר ידיעה ונתון אחר נתון. אבל 'שכל קדם' – שהוא אור שמגיע מלמעלה, איך אפשר לגרום שנוכה לו.

התשובה לזה היא – מעשה המנורה. המנורה היא הארת השכל כאמור, ובעיקר היא מרמזת על 'שכל קדם', שהוא נקרא 'פני המנורה'. [כי 'פנים' ו'קדם' זה היינו הך, ושניהם הם הפוך מאחור]. ובכדי לזכות לזה צריך ש'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות', שכל שבעת הנרות יאירו, ואז יכולים לזכות ל'פני המנורה'.

שבעת הנרות – הם שבעה נקבים שיש בראשו של אדם; שתי עיניים, שתי אוזניים, שתי נקבי החוטם, והפה. שהם הצינורות של המוח, ודרכם הוא ניזון. אדם שאין לו את הנקבים האלו – בעצם אין לו מוח, כי המוח שלו ריק והלול, ואין בו שום שימוש. ורק על ידי הנקבים האלו – המוח ניזון ומתמלא, ואז יש לו משמעות.

דרך הנקבים האלו – יכולים להכניס דברים טובים או הלילה רעים. ולכן יש שתיים מכל דבר – כי יש עין ימין כדי לראות טוב, ועין שמאל כדי לעצום מראות ברע, וכן בחוש השמיעה, וכן בחוש הריח [שמרמו על 'הרגשה']. וגם בפה צריך לשמור על חוש הדיבור שיכניס רק דברים טובים ולא דברים רעים [ולהלן יתבאר מדוע יש רק פה אחד].

כאשר שומרים על נקיות שבעת הנקבים – שהם 'שבעת הנרות' – אזי המוח נקי, וכשהוא נקי הוא יכול לקבל הארה ושפע אלוקי. כי בעצם יש לאדם הרבה שפע אלוקי [על ידי המאמץ של השכל אחור, ואין כאן מקומו], אלא שהוא נשאר 'מבחוץ' ואין לו מקום להיכנס. וכשהמוח מתפנה מכל הדברים האחרים 'שתופסים' אותו – ממיילא יש מקום לשפע אלוקי להיכנס.

פני המנורה

אמנם העצה הזו בעצמה – צריכה עצה. כי סוף סוף בני אדם אנחנו, ויש יצר הרע וניסיונות, ולא תמיד זוכים לקדש את שבעת הנרות כראוי. בפרט העיניים והאוזניים – שמוכרחים להיות פתוחים, ואי אפשר להינצל לגמרי מראיות ושמיעות שאינם טובות.

והעצה לזה היא 'הידיעה והבחירה'. ובה יתבאר מדוע יש רק פה אחד, הלא גם בדיבור יש דיבור טוב ודיבור שאינו טוב. אך הביאור הוא, שכל הדיבורים נכללים בשתי הגדרות בלבד – אמת או שקר. אמת – כולל כל הדיבורים הטובים, ושקר כולל כל הדיבורים הפגומים.

אמנם כשעוסקים בעניין 'אמת' – יש אמת ויש אמת לאמתו. כלומר, בוודאי האמת הוא שצריך לדבר רק דיבורים טובים, ולקיים את התורה, ולשמור כל החושים, ולא לפגום כלל וכלל. אבל האמת לאמתו הוא – שגם את הרע וגם את הניסיונות, והנפילות והמכשולות – ברא השם יתברך, כי אין עוד מלבדו. ואמנם אין אתנו יודע עד מה, לשם מה עשה את זה, ולכן אין לנו רשות לחשוב על זה ולהתעסק עם 'הידיעה' הזאת אלא רק להתעסק ב'בחירה', אבל סוף סוף הידיעה הזאת היא האמת לאמתו.

ולכן יש רק פה אחד, כי בסופו של דבר – אין באמת אמת ושקר, אלא רק אמת, כי רק השם יתברך נמצא כאן ותו לא. וכשאדם יודע זאת ומאמין בזה באמונה שלמה – דווקא אז יש לו את הכח לברר את הטוב מן הרע, ולבחור בטוב ולהרחיק את הרע. ואז יש כח לשני העיניים והאוזניים ונקבי החוטם.

וזה גם כן הכוונה בפסוק 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' – פני המנורה הוא הפה שהוא באמצע, ומולו יכולים להאיר את העיניים והאוזניים והחוטם, כי רק כשמאמינים ב'ידיעה' ויודעים שיש רק 'פה אחד', ורק אמת אחת – אז יכולים להאיר את שבעת הנרות [ולכן נקרא 'שבעת הנרות' אף שהם רק שש, כי בהעלם נרמז בהם גם 'הפה השני' שאינו קיים].

שלך גדולה משלהם

קרבות הנשיאים – הם עבודה של 'בירורים'. כי הקרבת הקרבן היא עבודה של בירור הטוב מהרע [כמו שהתבאר בפרשת ויקרא], וזה אפשר רק בבית המקדש, ששם רואים את האמת ומכח זה יכולים לברר הטוב מהרע. אבל כשאין בית המקדש – אין את הכח הזה.

אבל אהרן קיבל את עבודת המנורה, שזה לא רק בזמן בית המקדש – אלא לדורות. כי המנורה מאירה את אור הידיעה [של 'פני המנורה'], ועל ידי זה מקבלים כח של בחירה בכל עת וזמן ומצב. ובה ניחמו משה – 'שלך גדולה משלהם'.

וזה הטעם שהמנורה צריכה להיות 'מקשה' – כי חייב להיות מקשה אחת של ידיעה ובחירה, של פני המנורה ושל שבעת הנרות. כי אם לא כן – דהיינו אם חסר את הידיעה, אין כח לבחירה, ואם אין בחירה, אין משמעות לידיעה. ולכן דווקא כאן הוכרחה התורה לחזור ולהדגיש שהמנורה היא 'מקשה'.

וז"ל הפרפראות: 'במאמר אנכי סי' ד' כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו וזאת הבחינה הוא מעיין עולם הבא, כמו שנאמר (תהלים נ"ו) 'בה' אהלל דבר וכו', ולעיתים כולו הטוב והמטיב וכו' עיין רש"י בפסחים שם שמפרש כפשוטו כי לעתיד לא יהיה שום בשורות רעות כלל ועיין ברכות (ס ע"ב) לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב וכו' וכמעשה דרבי עקיבא וכו' כי כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא עם האדם הכל הוא רק לטובתו, ואף על פי כן מבואר שם שעל בשורות טובות מברך הטוב והמטיב ועל בשורות רעות מברך דיין האמת, רק שצריך לברך גם דיין האמת בשמחה ומפיק ליה מהאי קרא גופא שנאמר 'בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר.

ונראה לפי עניות דעתי לברך קצת בזה באופן שדברי רבינו ז"ל במאמר זה יעלו בקנה אחד ממש עם דברי רבותינו ז"ל הנ"ל, והוא על פי מה שרומז לנו רבינו ז"ל במאמר זה בעצמו סוף אות ז' שארץ הוא דינא דמלכותא כמו שנאמר וארץ מתקוממה לו, נמצא שכל היסורין והדינים הם מבחינת מלכות בחינת דינא דמלכותא (ועיין לקמן במאמר רומה על השמים סי' ע"ד), ועל כן באמת אמרו רז"ל אין יסורים בלא עון, כי על ידי העוונות פוגמין כביכול בבחינת המלכות ומכניסין אותה כביכול בתוך העכו"ם וזוה בעצמו באין היסורין וכמובן באות ה', והנה אף שבאמת גם אלו היסורין צריכין לקבלם באהבה ובשמחה ולידע שהם לטובתו מאחר שבאין לכפרת עוונותיו, וכמבואר ברבינו יונה בברכות שם אף על פי כן מחמת שההכרה שירגיש צער היסורין, כי אם לא כן במה יתכפרו עוונותיו, על כן אף על פי שיודע שהם לטובתו ומקבלם באהבה ובשמחה, אף על פי כן מאחר שמצטער בהם מברך דיין אמת, וכעין שאמרו רז"ל ביומא ס"ט: לענין ירמיה ודניאל שלא אמרו הגבור והנורא אף על פי שאמרן משה, כי מתוך שידעו בהקב"ה שאמתי הוא לא כזכו בו וכמו כן לענין זה כי הקדוש ברוך הוא אוהב האמת, ומאחר שבאמת הוא מצטער בחיסורין, אם כן איך יברך על זה הטוב והמטיב על כן צריך לברך דיין אמת, רק שיברך בשמחה ובאהבה מאחר שאף על פי כן יודע בפנימיות שהצער והיסורין אלו הם לטובתו כנ"ל.

אך כל זה שייך עכשיו, בזמן שהמלכות בגלות והם יונקים ממנה כביכול ומשם באין כל היסורין רחמנא ליצילן אבל לעתיד שתתעלה המלכות מביניהם ויהיה ה' למלך על כל הארץ או יתמתקו כל הדינים שבמלכות, עד שלא יהיה להרע שום אחיזה כלל ואז יתבטלו באמת כל הרעות והיסורין ויהיה כולו טוב כולו אחד, בבחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שלעתיד כולו הטוב והמטיב כפשוטו כמו שפירש רש"י כנ"ל, ועל כן גם עכשיו על ידי תשובה עם וידוי דברים לפני תלמיד חכם, שעל ידי זה מעלין המלכות מבין העכו"ם כביכול ומחזירין אותה לשורשה, בבחינת (הושע י"ב) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', שמעלין המלכות שהוא בחינת אלקים אל ה' ונעשה יהודא שלים בין שם הוי"ה ב"ה שהוא בחינת רחמים ובין שם אלקים שהוא בחינת דין, על כן אף על פי שלא נתתקן המלכות עדיין בשלימות בכלל העולם כמו שיהיה לעתיד, ומחמת זה לא נתבטלו הצער והיסורין עדיין, עד שלפעמים עוברין יסורים וצרות רחמנא ליצילן גם על הצדיקים ובעלי תשובה באמת, שזכו לתקן בחינת המלכות, על כל פנים זוכין על ידי בחי' תיקון המלכות הנ"ל שידעו בידיעה שלימה שהצער והיסורין הבאין מבחינת אלקים בחינת דין הם רק לטובתם, ומחמת אהבה שהקדוש ברוך הוא אוהב אותם כמו שכתוב (משלי ג) את אשר יאהב ה' יוכיח וכו' ואינם בבחינת (תהלים ל"ד) תמות רשע רעה הם ושלום המבואר באות ה' אשר גם מחמת זה לא תקנו חכמים לברך גם על הרעה הטוב והמטיב, אף על פי שאמרו שיהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב, כי זה מצד המשפיע כביכול כי בוודאי מפי עליון לא תצא הרעות וכו' הם ושלום וכוונת השם יתברך אפילו באיבודן של רשעים רחמנא ליצילן הוא גם כן לטובתם, אבל על כל פנים מצד המקבלים יש לפעמים שהדין הוא בבחינת נקמה הם ושלום עד שאי אפשר לכנותו בשם טוב מאחר שהוא בבחינת תמותת רשע רעה, וכל זאת מחמת שעל ידי העוונות מכניסין המלכות בגלות והם יונקים מבחינת הדין שבה עד שלפעמים נשתלשל כל כך עד שנעשה בחינת דין אכזרי הם ושלום (המבואר במאמר הותם בתוך הותם סי' כ"ב) בבחינת דינא דמסאבותא המבואר במאמר רומה הנ"ל ואז היסורין הם בבחינת

(ירמיה ה) עוונותיכם הטו אלה בבחינת תמותת רשע רעה, כי העוונות בעצמן שהם הקליפות רחמנא ליצילן מיסרין אותן ונוקמין בו אבל על ידי וידוי דברים מעלין המלכות ומתקנין אותה ואז יודע בידיעה שלימה שהדין הוא גם כן שלא מחמת נקמה הם ושלום רק שהוא מחמת אהבה ולטובתו, ואז שייך לברך על הכל הטוב והמטיב כמו לעתיד בפרט כפי מה שמבואר באות ט' שעל ידי וידוי דברים זוכה להכלל באין סוף ששם אין שינוי רצון הם ושלום, רק כולו אחד כולו טוב ועל ידי הרשימו של אחדות האין סוף וטובו שנשאר בדעתו, אז גם כשהוא בבחינת ושוב אזי הרשימו מראה לדעת שידע בידיעה שלימה שכולו טוב וכולו אחד, ועל ידי זה הוא גם עכשיו בבחינה זו שלעתיד ממש היינו כולו הטוב והמטיב.

נמצא העולה מזה, שבאמת גם מה שמברך עכשיו על הרעה הם ושלום דיין אמת, רק שמברך בשמחה ויודע ומאמין שהכל לטובתו ולכפרת עוונותיו וכיצא, שזה בחינת (תהלים נ"ו) 'בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר, וכן (שם ק"א) חסד ומשפט אשירה, וכן (שם קמ"ז) כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא כמו שדרשו רז"ל שם, ועיין חידושי אגדות שם בבחינה הזאת היא גם כן קצת מעיין עולם הבא מאחר שמברך גם על זה בשמחה כנ"ל אבל אף על פי כן הוא בבחינת ועל בשורות רעות מברך דיין אמת, שזה רק בעולם הזה מחמת שלא נתתקן עדיין המלכות בשלימות עד שלפעמים הם יונקים ממנה ונעשה דין אכזרי דינא דמסאבותא הם ושלום אבל על ידי וידוי דברים שעל ידי זה נתתקן המלכות מצדו ומבחינתו ועולה לשרשו וזוכה להכלל באין סוף כנ"ל, אזי זוכה גם בעולם הזה לידיעה שלימה שהוא מעיין עולם הבא ממש ואז אין חילוק אצלו בין חסד לדין רק כולו הטוב והמטיב כנ"ל ועל ידי זה בעצמו נמתקין כל הדינים ונתבטלין כל היסורין, וזוכה לכל טוב באמת ברוחניות ובגשמיות בבחינה שלעתיד שיתבטל כל הרע לגמרי באמת ויהיה רק כולו הטוב והמטיב כנ"ל ועיין עוד במאמר ויאמר בועז סי' ס"ה ובמאמר בשעה שהקב"ה זוכר את בניו סי' ר"נ עכ"ל והעתקתי כל לשונו אף שהוא קצת אריכות מחמת שהוא יסוד גדול בביאור העניין.

ושמו אחד

והנה רבינו מדגיש בלשונו עוד פרט שלעתיד כולו הטוב והמטיב שיהיה שם ה' ושם אלקים אחדות אחד, ומשמעות הלשון שזה פירוש למה שכתוב 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד', היינו שה' ושמו (שהוא בחי' מלכות, בחי' אלקים), יהיו בחי' אחד, היינו שלא יהיה פירוד ביניהם אלא יאיר בחי' ה' הוא האלקים שגם הדינים והייסורים הם טובה גדולה.

דברי הגמ' בזה והיבור הדברים עם דברי רבינו בזה

אמנם לפור' יל"ע בזה שבגמ' לכא' חילקו את הדבר לשני עניינים, ה' אחד, ושמו אחד, ה' אחד הוא עניין הנ"ל שהנהגתו תהיה בבחי' אחדות, ועל שמו אחד פירשו שהוא לעניין קריאת שמו, וז"ל הגמ' בפסחים שם: ושמו אחד, מאי אחד אטו האידינא לאו שמו אחד הוא, אמר רב נחמן בר יצחק לא כעולם הזה העולם הבא העולם הזה נכתב ביו"ד ה"י ונקרא באל"ף דל"ת, אבל לעולם הבא כולו אחד נקרא ביו"ד ה"י ונכתב ביו"ד ה"י, וצ"ב ובפשטות יש לומר שאה"נ רבינו הוסיף בזה המתקה לגוף הפסוק על פי הדרך הנ"ל, אמנם בוודאי מן הראוי לקשר הדברים לדרשת חז"ל, ובפרט שהוא המשך לאותה דרשה שהזכיר רבינו בפירושו ומסתבר שכוונתו גם להמשך הדרשה שם.

וייתכן להמתיק בזה דהנה מה שבעוה"ז אין יכולים לקרוא להש"ת בשם הוי"ה ורק הוא נכתב כן אבל נקרא בא' ד', היינו כי שם הוי"ה הוא בחי' אוא"ם שהוא שורש כל הבריאה, ובעולם הזה אין לנו תפיסה באוא"ם רק בתמונות שהם בחי' אותיות, בחי' ישות, שהוא בחי' המלכות, וכלשון רבינו לקמיה (באות ט): וְכָל הַדְּבָרִים וְהַיְשׁוּת שֶׁבְעוֹלָם הֵם מְהוֹאֲתוּת, הַיְנוּ מִמְּלֻכּוֹת, כִּי יִשׁוּת הוּא מְחַמַּת הַמְּלֻכּוֹת, שְׂרָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְגַּלָּה מְלֻכּוֹתוֹ בְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה בָּרָא אֶת הָעוֹלָם מֵאֵין לִישׁ, וְכָל הַרְצוֹנוֹת, הַיְנוּ הַתְּמוּנוֹת וְכָל הַיְשׁוּת, הַיְנוּ בְּחִיַּת מְלֻכּוֹת מְקַבְּלִים חַיּוּתָם מִרְצוֹן אֵין סוּף, יְעוּ"שׁ בְּכָל הַעֲנִיּוֹן, וּבְאִמַּת גַּם אֵין רְצוֹן הַשִּׁי"ת שְׁנִחְיָה כְּבִיטוּל כָּל הַזְּמַן כְּמִבּוּאָר שֶׁם בְּאִרְיוֹת בְּלִשׁוֹן רַבִּיז"ל,

כל המאמר סובב והולך על עניין זה של העלאת המלכות לאוא"ם

ועל זה בעצם סובב והולך כל המאמר להעלות את המלכות מבין הסמ"א ולהחזירה לשורשה, וזה בכמה בחינות, הן בעצם בחי' העלאת המלכות מבין הסמ"א ע"י דיבורי הוידוי, שבוה מוציאים אותה ממקום הקליפות ומעלים אותה לשורשה [שע"ז סובב והולך עיקר המאמר]. והן בבחי' הידיעה שכל מאורעותיו הם לטובתו וגם הדינים והייסורים הם לטובה ושוהו בעצם תולדה מהעלאת המלכות לשורשה כמבואר בכל המאמר אבל מובן שהוא גם עבודה בפני עצמה, והן בכל פרטי העולם וכמו שמוזכר רבינו לקמן (באות ט) שכל דבר בעולם הם אותיות וישות מביחנת המלכות, וצריך לקשר את כל דבר לשורשו, לרצון אין סוף ב"ה, וכמו"כ כל סדר ההתקרבות לצדיק הוא בחי' של ביטול לשורשו לבטל את כל הדי' יסודות לשורשם, שע"ז עצמו זוכים לאוא"ם כפי מה שזוכה לבטל עצמו, וע"כ עיקר התיקון נמשך ע"י הצדיק שזכה לבחי' ענוה שהוא בטל בתכלית אל אוא"ם והוא ממשיך הארה זו על כל המתקרבים אליו וניתבאר בעז"ה כל פרט במקומו, רק עכ"פ הכוונה להראות בזה שכל פרטי המאמר בעצם סובכים והולכים על עניין של הביטול לאוא"ם והמשכת אוא"ם לתוך כל בחינות הצמצומים].

כי מלך כל הארץ אלקים

והנה רבינו מביא את הפסוק כי מלך כל הארץ אלקים, שזה מתקיים כשהמלכות עולה מבין הקליפות, ויש לבאר שמרמז בזה למה שמבואר לקמן (באות ט) שכל דבר בעולם הוא בחי' ישות ותמונת ואתיות שהוא בחי' מלכות, אבל הכל שרשו באוא"ם וצריך לקשר את המלכות לשורשה, וזה מה שמביא בזה כאן שכשהמלכות עולה מבין הקליפות מתקיים כי מלך כל הארץ אלקים, כי מכל דבר בעולם רואים התגלות מלכותו יתברך, כי רואים בזה גדולת הבורא ומלכותו יתברך שזה ג"כ בחי' החזרת המלכות לשורשה.

וזה עצמו בחי' ביטול הע"ז והקליפות, כי כל יניקת הקליפות והסמ"א הוא מחמת זה עצמו שבאמת בכל דבר בבריאה יש אלקות, וע"כ כשאין זוכים, יש לקליפות והסמ"א יניקה מזה רח"ל [ומזה נובע גם שורש טעות הע"ז כי באמת בכל דבר יש אלקות וכמבואר בדברי מוהרנ"ת בהל' ע"ז], אבל ע"י שמגלה מלכות ה' בעולם מכל דבר ומקשרו לשורשו ע"ז מתבטל כל יניקת הקליפות ומתגלה מלכות ה' בעולם.

אלקים מלכי מקדם פועל ישועות בקרב הארץ

וזה גם עניין הפסוק השני שרבינו מביא - 'אלקים מלכי מקדם', כי ע"י שמעורר את אמונת הידוש העולם, שאלקים הוא מלכי 'מקדם', בחי' אוא"ם, וזוכה לקשר גם עכשיו את כל הבריאה לשורשה, ע"ז מגלה מלכות ה' בבריאה וע"ז 'פועל ישועות בקרב הארץ' [-המשך הפסוק שם], כי נמתק הדין ונהפך לרחמים ע"י אחדות שם אלקים עם הוי"ה וע"ז נמשך ישועות נפלאות [וע"כ בפסוק הזה נרמז שאלקים הוא בחי' מלכות, שלכן יונקים משם זה ונקראים אלהים, כי שורש טעות עניין הע"ז הוא מחמת שכל דבר נמשך מואא"ם ויש בו באמת בחי' אלקות ומלכות וע"כ כשמפרידים אותו משורשו באים לטעות הע"ז, אבל כשמקשרים אותו לשורשו אזי מתגלה מלכות ה' בשלימות].

כי עיקר העבודה היא לגלות מלכות ה' בעולם ולקשר כל דבר בעולם שהוא בחי' ישות ותמונה, לשרשו לאוא"ם, אבל ההשגה והתפיסה שלנו הוא רק ע"י התמונות והאותיות, וע"כ אין אנו קוראים בשם הוי"ה, אבל הכתיבה היא בשם הוי"ה כי צריך לידע שזהו השורש.

וכפי המתבאר מכללות המאמר בחינה זו של לקשר כל דבר בבריאה לשורשה הוא עצמו בחי' של לידע שכל מאורעותיו הם לטובתו שיסודו ג"כ עניין זה לקשר את בחי' המלכות ושוה בחי' כל מאורעותיו שהם בחי' ישות, ובפרט כשהוא בבחי' דין שזה בחי' שם אלקים שהוא בחי' המלכות וצריך לקשרה לשורשה לשם הוי"ה, נמצא ששני הדברים שביארה הגמ' בה' אחד ושמו אחד, הם אותו עניין ממש, היינו לקשר את שם אלקים לשרשו לשם הוי"ה וזה הן בבחי' הידיעה שהכל לטובה עד שמברכים על הכל הטוב והמטיב, והן כמה שרואים את שם הוי"ה בכל דבר בבריאה עד שיכולים לקרוא בשם הוי"ה ולא רק בשם אדנות, וכללות שני הדברים יחד הם עניין זה עצמו של אחדות שם ה' לשם אלקים שזה פשטיה דקרא של ה' אחד ושמו היינו ה' ושמו אחד וכמבואר בלשון רבינו, נמצא שפירוש רבינו ז"ל בפסוק הזה הוא אחד ממש עם מה שפירשו חז"ל הדבר בפרטי העניין, ובכלל העניין הוא מהובר לאחד באופן זה שהכוונה לאחדות ה' ושמו וזה עצמו הכוונה ה' אחד ושמו אחד ודו"ק ונתחילת הפסוק הזה הוא והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד וכו', כי דייקא ע"י עליית המלכות ע"ז זוכים לאחדות הנ"ל של ה' אחד ושמו אחד, כ"כ בביאור הליקוטים].

[ב] וזאת הבחינה אי אפשר להשיג, אלא בשמיעה בחינת מלכות הקדשה מהגלות מבין העכו"ם. כי עכשו המלכות והממשלה להעכו"ם, ובשביל זה נקראים עבודת אלהים שלהם בשם אלהים, כי יונקים מבחינת מלכות הקרא אלהים, כמו שכתוב (תהלים ע"ד): "א-להים מלכי מקדם". ובשמיעה בחינת מלכות מבין העכו"ם, אזי נתקנים (שם מ"ז): "כי מלך כל הארץ א-להים".

עיקר הקושי להרגיש שכל מאורעותיו לטובתו הוא מחמת נפילת המלכות

בזה מתחיל רבינו לבאר שאין העניין פשוט כ"כ לזכות להרגיש שכל מאורעותיו הם לטובתו, כי לקושי הזה של הייסורים והקושי להרגיש שהוא לטובה, יש לזה שורש כמה שהמלכות נופלת לגלות ומתרחקת משרשה, כי המלכות היא בחי' אלקים, וכשהיא מהוברת לשורשה שהוא בחי' שם הוי"ה, אזי מאיר החיבור של הוי"ה ואלקים, בבחי' ה' הוא האלקים, וממילא מאירה הידיעה הזו לידע שגם הדינים שהם בחי' אלקים הכל הוא רחמים בבחי' שם הוי"ה, אבל מחמת שהמלכות שהיא בחי' אלקים נתרחקה כביכול מבחי' הוי"ה, ולא רק שנתרחקה אלא נפלה לתוך ממשלת העכו"ם מחמת עוונותינו, ע"ז קשה להרגיש את האמת הזאת של ה' הוא האלקים, וע"כ כדי לזכות להרגיש שכל מאורעותינו לטובה, מוכרחים אנו להעלות את המלכות ולהחזירה לשורשה שהוא בחי' שם הוי"ה וע"ז יחזור הייחוד והחיבור של שם אלקים בבחי' ה' הוא האלקים וכנ"ל וכן מתבאר בפשטות מתוך כללות כל המאמר וכן הדגיש בביאור הליקוטים].

זכויות שיעורים ובהתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	נושאים 'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא במרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד ליקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כלי')	
לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו חניכי הישיבות - ברסלב, בשלוחה: 72				

עזרו לנו להגדיל את ההפצה!
ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עובר 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת בהעלותך ולשבוע פרשת שלח

יום	חודש סיון	הדף	מסכת	מסכת	העמוד	העמוד
ז	יב	נט	חזרה	מדה	נה	כז:
א	יג	ס	שפ	מד:	נו	כד:
ב	יד	סא	שפ	מה:	נז	כד:
ג	טו	ב	שפה	מה:	נח	כה:
ד	טז	ג	שפ,א-ב	מו:	נט	כה:
ה	יז	ד	שפ,ג-ה	מו:	ס	כו:
ו	יח	ה	חזרה	מז:	סא	כז:
התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ז.						

עקר הכתוב אצל האין סוף לכהינת רעוא דרעיון שזוהו כהינת קדש קדשים דכל רעיותיו תקיעיו תפון כהינת רעוא דרעיון שמשם עקר התגלות אלקותו ותברך, ככהינת מציון מכלל יפי אלקים הופיע ומשם ממשיכין האור להדליק נרות המנורה למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים.

נרות הנוכה

ויעו"ש שמאריך בזה לבאר שזה עניין נס הנוכה וכידוע שרמזו כאן על הנוכה כמה שאמרו חז"ל שאמר הקב"ה לאהרן שלך גדולה משלהם וכמבואר ברמב"ן, שאז התגברה מלכות יון שהיא מלכות הרשעה, מלכות דמט"א להשכיח מישראל את התורה, והשי"ת ברחמי המרוכים עשה עמנו גם נורא שאדרכא התגברו עליהם מהיפך אל היפך ונעשה הארה כזו לדורות של נר הנוכה שזה בחי הארה לדורות של הדעת הוה שהכל הוא לטובה, והכל הוא ע"י בחי חותמו של כה"ג כי הכה"ג פועל כל זאת ע"י הוידוי של יום הכיפורים שמתוודים כל ישראל והוא מעלה את וידוים וכן מתוודה בשבילים שע"י זוכים להארת אוא"ס, יעו"ש באריכות (מאות ב עד אות ו).

עניין נרות המנורה הוא בחי הארת אור אין סוף לידע שכל מאורעותיו לטובתו, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת (הלכות גבית חוב מהיתומים הלכה ד) וז"ל שם (כאות א): 'כי נר של מצוה גבה מאד, פגון נר שבת יום טוב ונר תפלה, ובפרט נרות המנורה המהורה, כי הדלקת נר מצוה זה כהינת המשיכת אור האין סוף שיאיר להדעת לידע כי ה' הוא האלקים שזה עקר התכלית, שבשכיל זה נכרא האדם כדי לדעת אותו ותברך, כמו שאיתא בזהר הקדוש, בגין דישתמודעין ליה. ואי אפשר לידע ממונו ותברך פי אם על ידי זה, על ידי שזוכין שיפתח לו אור האין סוף כהמלתו הגדולה ככהינת רצוא ושוב וכו', כמו שפבאר שם. ואין מאיר הרשימה לדעת כי ה' הוא האלקים. וזה כהינת האור של כל האורות ומשם הדלקת כל הנרות של מצוה ככהינת (תהלים יח) כי אפה תאיר נרי ה' אלקי וכו'. וזה כהינת נרות המנורה שנתאמר בהם, באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על הדעת יערך אותו אהרן וכו'. כי עקר הדלקת נרות המנורה הוא באהל מועד סמוך לארון העדות שהיה בבית קדש קדשים שמשם

מתחדשים | חדשות המקורבים!

מתחם 'הקבצו' – אומן ראש השנה תש"פ

בס"ד החל הרישום למתחם 'הקבצו' באומן לימי ראש-השנה תש"פ הבעל"ט

המתחם נמצא סמוך לציון הקדוש (ברח' פירוסקה, ליד המתחם של הרח"ח ר' נתן ליברמנש שליט"א) עלות מיטח: \$ 320 בלבד! כולל: לינה, מקווה פרטי, בית מדרש לתפילה וללימוד. סעודות ניתן גם-כן לאכול בחדר-האוכל במקום בתוספת של 320 ש"ח בלבד. המתחם מיועד לכלל הבאים לקיבוץ הקדוש ובפרט ל'מקורבים'. הזדרזו להרשם!!

לרישום פנה עכשיו: 054-848-73-17

קו 'חניכי הישיבות – ברסלב' בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב: 077-31-40-331 שיעורים עדכונים שירים ועוד

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' למייל ע"י בקשה בכתובת: yefabian@gmail.com
ניתן לקבל את גליון 'המקורבים' השבועי למייל בכתובת: E0773140331@GMAIL.COM
ניתן לקבל את גליון 'הקבצו' החדשי במייל ע"י בקשה בכתובת: vhecmu@gmail.com
ניתן לקבל עדכונים בחסידות ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

אחי היקר! עד מתי נחכה למשיח - - - בשביל ללמוד זוהר??? הגיע הזמן שנבין - - - לימוד הזוהר מביא את המשיח!!!
כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קכו): "ומשום שעתידים ישאל לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בו מהגלות ברחמים"!!
רכוש לך עוד היום את סט ספרי הזוהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'! משלוח חנם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'. ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

עלון 'המקורבים' כל הזכויות שמורות. ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מפשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0782757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, ובשחתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על כך התרומה, ושחיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות: ***
נשמח לקבל כל תרומה לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הריבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!!

לשתות – מן המקור

את מי אתה יותר אוהב לשמוע?

את הצדיקים, הרבנים, והתלמידי חכמים – הגדולים והמבוגרים, או את המרצים, משפיעים – הצעירים?

שלשת הקניינים האחרונים (מ"ז, מ"ח, מ"ט) מקנייני התורה, הם: 'המחכים את רבו' 'המכוון את שמועתו' ו'האומר דבר בשם אומריו'.

לכל אחד יש 'רעיונות', וכן כל מיני 'ידיעות' – שהם בגדר 'חומר גלם', ואינם מוכשרים עדיין לביא לידי ביטוי, ולהשתמש בהם למעשה. ורק כאשר הוא יידרש להרצות את זה בפני אחרים, ו/או לפרט את הדברים בצורה מעשית – יהפכו הידיעות הללו, לחכמה אמיתית מפורטת ומעשית.

כשצריך להסביר לילד – מושג מפרשת השבוע, או הסבר על שבת והג, מצוה או מידה – יכולים להבחין פתאום, שבעצם אצלנו בעצמנו המושג הזה לא כל כך ברור, וכעת, הצורך להסביר לו את זה בצורה ששכלו הילדותי יכול להבין – מכריח אותנו להכחיר את הדבר גם לעצמנו. נמצא שרק כעת הפכה הידיעה הזאת לידיעה אמיתית!

על זה נאמר (תענית ז): 'זמתלמידי יותר מכולם'. אין הכוונה שהתלמיד 'חידש' לו משהו שהוא בעצמו לא ידע. אלא שעל ידי התלמידים – הפכו הידיעות שכבר היו לו, לידיעות ברורות מוחשיות ומפורטות.

זהו כמובן ברובד פשוט. בפנימיות הדברים, ככל שאדם נמצא בדרגה גבוהה יותר, אם מחמת שכלו וכל שכן אם מחמת דרגתו – הדברים שהוא משיג, יודע ומבין, הם 'נוחתים' רק עד לדרגה הגבוהה בה הוא נמצא, ולא 'נמוך' יותר. ומטבעם הרוחני של 'שכליים' – ככל שהם בדרגה גבוהה יותר, הם 'מוגבלים' ביכולת ה'התפרטות' וה'התגלות' שלהם.

ולכן, גילוי התורה – הן בנגלה והן ובפרט בפנימיות – היה מוכרח להיות בצורה של 'רב ותלמיד'. לא רק בשביל להעביר את זה הלאה, אלא גם מצד עצם הדברים, ובכדי שהם 'יתגלו' כראוי – היה צורך שיהיה מישהו 'נמוך' יותר שיקבל את הדברים, ועל ידי כך תהיה להם אפשרות 'להתגלות' בצורה נמוכה וממילא ברורה יותר בעולם.

משכך, נראה לכאורה שהתלמיד מדבר הרבה יותר 'ברור', ולפעמים אפילו יותר יפה ומעניין, וכמובן יותר 'מעשי' – מאשר רבו (ולפעמים נראה אפילו יותר 'עמוק' ממנו). ומשכך, עלולים למעון: 'מה לי ללכת אל הרב, הרי אצל התלמיד זה הרבה יותר מובן וברור', ולפעמים אפשר גם לתהות יותר מכך 'מדוע הוא בכלל קורא לעצמו תלמיד של פלוני, הרי הוא הרבה יותר 'חזק' ממנו'.

בעוד שהאמת היא, שכל מה שיש לו הוא רק מרבו, אלא שאצל רבו – מחמת שהוא 'רב' ובדרגה גבוהה יותר – אין הדברים יכולים להתגלות בצורה

ברורה כזאת, ולשם כך הוא זקוק לתלמידו. אבל התלמיד – אם הוא תלמיד אמיתי ונאמן – יודע היטב שאין לו משלו כלום, אלא רק מה שקיבל מרבו.

וזהו 'המחכים את רבו' – כשהכוונה איננה שהוא עושה את רבו 'יותר' חכם, אלא מנלה 'כמה' רבו חכם, על ידי התרחבות חכמת רבו שמתגלה אצלו.

לצורך כך, נדרש מהתלמיד שני דברים חשובים וקריטיים: א. 'לכוון את שמועתו'. כלומר, למרות שהוא מצליח להרחיב את הדברים, ולפרט אותם הרבה יותר – עליו לבדוק ו'לכוון' תמיד את דבריו, למה שהוא קיבל מרבו. ולא לסטות כמלא נימה מהבסיס שממנו מתרחבים הדברים.

ב. לומר את הדברים בשם רבו – למרות שלכאורה אינם נראים דברי רבו, אלא דברי עצמו, אבל הרי הוא עצמו יודע את אמיתתן של דברים מבטן מי הם יצאו, ועליו להקפיד על כך. כי רק כך יהיה ניכר שאכן הדברים עוברים במסורת מדויקת מדור לדור.

ולכן 'כל האומר דבר בשם אומריו מביא גאולה לעולם'. ומובן, שמי שאינו עושה כך – בסך הכל אינו מביא גאולה. ולכאורה, הוא ממש גנב, ומביא גלות וחורבן. אך הביאור הוא, שאכן אין כאן גניבה, כי הדברים לא נאמרו 'במפורש' מרבו, אבל הם כן שייכים לו. ואם יאמרו משמו, ישמור על נקיות התורה, ויביא גאולה לעולם.

סיכומו של דבר: אין לנו ברירה, אלא לקבל את התורה מ'התלמידים' שבכל דור, כי רק על ידם נוכל 'להבין' באמת את 'החכמה' של רבם. אבל על התלמיד לזכור ולהדגיש, ועל השומעים להבין – שהכל מגיע מהמקור.

בזה סיימנו בסיועיתא דשמיא קנייני התורה, ויהי רצון שאכן נזכה לקבל את התורה ולקנות אותה בקניין גמור, כי היא חיינו ואורך ימינו, ובה נהנה ואותה נקיים יומם ולילה – בנגלה ובפנימיות, לאורם של הצדיקים – בעלי התורה ומופריה.

תורה או תפילה

זמן תורה לחוד, וזמן תפילה לחוד.

אבל משום מה – דוד המלך, עמוד התפילה, נולד ונפטר בשבועות, יום מתן תורתנו.

אם היינו מתבקשים להגדיר – מהו הזמן המתאים לתורה, ומהו הזמן המתאים לתפילה; היינו מן הסתם מחליטים 'שבועות' הוא הזמן של תורה, ו'ימים נוראים' (או זמנים אחרים) הוא הזמן של תפילה.

אבל דווקא בזמן המיועד לתורה, הוא היום שמיוחס יותר מכל זמן אחר – לעמוד התפילה, מחבר התהילים, דוד המלך. וזה לא הקשר היחיד, אלא התהילים בעצמם מכוונים בצורה מדויקת – כנגד התורה. המשה ספרים כנגד המשה חומשי תורה.

האם זה רק בשביל שיהיה אחדות – בין החסידים והמתנגדים; התרכזו לתוך אותו יום ואותו מספר – גם התורה וגם התפילה?... או שמא יש כאן מכוון מהותי.

* * *

דוד המלך – הוא זה שהביא, והרגיש בכל נימי נפשו, שאינו יכול להסתדר, בשום אופן ובשום דבר – בלי להתפלל על כך.

בכלל לא היו לו חיים. הוא היה בכל מהותו 'דל', שצריך להתחנן על כל רגע של חיים. וגם בתוך החיים – לא היה נרדף כמותו; תחילה ממשפחתו, אחר כך על ידי שאול, ובהמשך על ידי בנו. הוא הרגיש היטב שהוא צריך להתחנן על כל רגע של שלווה.

אבל לא רק. הוא הבין, יותר מכל אחד אחר – שכל פסוק בתורה, וכל מצוה, אינה שייכת לו בכלל, רק אם הוא יתפלל על כך. בשבילו, המשה הומשי תורה – הכוונה המשה ספרים של תהלים. אחרת, מה לי ולתורה.

* * *

קבלנו את התורה.

והמתנה הכי גדולה שאנחנו יכולים לקבל ביחד עם התורה – היא ההבנה שאנחנו לא יכולים להסתדר עם התורה. אם אנחנו מקבלים את התורה – יהודים עם דוד המלך, וספר התהילים שבידו, קבלנו את המתנה שבמתנות.

אם הלילה, היינו מקבלים רק את התורה – זה היה העונש הכי גדול. לקבל את התורה של ה', ולשכוח את ה' – אין דבר גרוע מזה, ולא שייך אומללות יותר מזה. אז זהו שלא, קבלנו את התורה ביחד עם ההכרה, שאת התורה בלי ה' – לא נוכל לקבל, גם אם נרצה [ואנחנו בכלל לא רוצים].

כך אמר רבנו: 'המתנגדים אומרים 'תורה' והחסידים אומרים 'תפילה', ואני אומר: להתפלל, ללמוד, ולהתפלל! בשביל זה יש לנו חג שבועות – שמביא לנו הומשי יחד עם ספר תהלים. תתפלל, תלמד ושוב תתפלל.

כך נזכה להמשיך את ההתונה הזאת – כל יום, כל השנה וכל החיים.

(א. ת. דוד המלך היה גם אחד ממוסרי התורה ודאי ששייך יום פטירתו לשבועות, אלא שהכותב שליט"א באר לנו גם עומק שייכות התפילה – שהיא ה'מאפיין' העיקרי של דוד המלך 'נעים זמירות ישראל' – לחג השבועות).

שלשה מפתחות

יש לך תכניות.

אבל הדברים הכי משמעותיים, שאתה מצפה להם וחפץ בהם – יבואו כנראה מהמקום ובזמן הכי לא צפוי.

* * *

שלשה מפתחות לא נמסרו ביד שליח – לידה, גשמים, ופרנסה.

אלו הם הדברים המרכזיים ביותר, שכל החיים והעולם עומד עליהם. בלי לידה – אין חיים, ללא גשמים – אין פרנסה, וללא פרנסה – אין קיום. ודווקא את המפתחות ההיוניות האלו – השם יתברך לא מסר לאף אחד, אלא מחזיק אותם לעצמו.

מה זה אומר, ומה מתבקש מאתנו משום כך?

בפשטות – לא לסמוך על כוחי ועוצם ידי, ולא לעשות מידי הרבה תחבולות בכיוונים שונים ומשונים, כי זה לא רלוונטי. גם אם יש להם מה לתת לך – אבל אין להם את המפתח, ובלי המפתח – מה זה שווה. עליך לפנות לבעל המפתח, ואם יהיה לך את המפתח – יהיה לך את הכל.

* * *

אבל יש כאן מסר פנימי, חזק ומחזק מאוד.

שלשת הדברים האלו – הם מצד אחד כל כך טבעיים, ומצד שני כל כך בלתי צפויים. כמבט 'לוייני' על העולם – הכל זורם. אנשים נולדים בזה אחר זה, גשמים יורדים, והפרנסה מתנהלת איכשהו. עולם כמנהגו נוהג.

אבל, כשעומדים מול לידה, גשם או פרנסה – רואים תמונה אחרת לגמרי. בעצם, הכל תקוע ושום דבר לא זורם. רגע אחד קודם – נראה שזה לעולם לא הולך לקרות; מה פתאום יהיה פתאום לידה, מאיפה פתאום ירד גשם, ומניין תבוא הפרנסה. ופתאום – זה קורה.

זה אמנם קורה יום יום ושעה שעה – אבל אין לזה שום הסבר. תהליך שמתחיל משומקום, וכשהוא מתחיל – זה פשוט קורה, וזה הכי טבעי. למרות שרגע קודם לא היה לך שום 'מפתח' איך להתחיל אותו.

* * *

כך הוא בכל דבר בחיים. וגם בכל תהליך רוחני.

אדם יושב עם עצמו, ועושה השבונה של עולם. באיזה דרך עליו ללכת, איזה תחבולות עליו לעשות, והאם הוא באמת יצליח. לפעמים המסקנא היא שהוא יכול להצליח – אם יעשה כך וכך. ולפעמים המסקנא היא שהוא לא יכול להצליח, ושניהם לא נכונים.

הדברים האמתיים – לא יכולים להצליח. פשוט כי אין לנו שום מפתח וכיוון איך לעשות אותם, אבל הם כוודאי יצליחו, משום שייגיע הרגע, וזה פשוט יקרה. בלי הסבר ובלי תהליך הגיוני. 'בשעתא הדא וברגעא הדא'. ובמבט למפרע על החיים – כל אחד יודע שזה נכון.

אז צריכים ללכת בפשיטות ובתמימות. לעשות את שלנו – בגשמינות וברוחניות. אבל לא משום שאתה יודע להסביר מה הקשר בין הפעולה שלך לבין התוצאה. אלא משום שאם תעשה את שלך – יגיע הרגע, ופתאום יהיה לידה. בלי קשר בין המצולם לכתבה.

**בהתרגשות רבה הננו מאחלים ברכת מזל טוב
חמה ולבבית לכותב המדורים 'דרשתי קרבתי'
'ו'החיזוק היומי' - הרה"ח ר' ישראל מאיר
גלינסקי שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו
בלידת בנו למזל טוב, יזכה לגדלו לתורה
ולחופה ולמעשים טובים אמן!**